

XUT!

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
CARRER NOU, 45

ANY II — NUM. 10
BARCELONA, 25 DE GENER DE 1923

APARTAT DE CORREUS 925
TELÉFON 2753 A

EL GRAN "CAPITAN"

Encontrar ¡cielos! pretendo,
rico, pobre, sabio o truhan,
cueste plata o gaste cobre,
que no hable del capitán.

En hombros dels engrescados,
con cuidado a no cajar-lo,
las multitudes se agitan,
se agitan antes de usarlo.

Del barbero la sonrisa
encontraréis incitant,
y os molesta si os arriga
gariando del capitán.

El Nimpia, el brillo que os saca,
es al son de la canción:
"Alcántara es un coloso;
Alcántara es el campeón."

Canaletas echa lumbré,
ensalzando al capitán;
por la noche, hasta las pulgas
os cuentan que es el más gran.

Con rumbo desconocido
emprendo un viaje por mar;
estoy ya tip de patadas
y de zuts de capitán.

A pico nos vamos presto
después de hacer mil tintinas,
y el hado adverso nos deja
en las islas Filipinas.

¡La patria del capitán!
Todo me sale al revés!
—De Alcántara no me hablen,
pues no sabemos quién es.

Rico moka y rico habano,
vengan cocos y jazz-band;
pero aquí ni los mosquitos
conocen al capitán.

PARLANT AMB EN LLUIS BLANCO

(EL NIÑO PRODIGIO)

Tres miradetes ben dades i un somriure capriciós, ens varen decidir a seguir una modisteta bonica com una unça d'or. A l'ésser al carrer de Portaferriça, es va ficar a «La Innovación», i com que sóc de natural enamorat, em vaig decidir a esperar.

De prompte una flaire estranya em va pessigollejar el nas. Ens vàrem dar el clàssic cop al front i vàrem dir-nos a mitja veu:

—Bruixa, aquesta farum és de «fenòmeno»!

Efectivament. A «La Innovación», en Blanco fa de «fenòmeno» empeltat de salta-taulells de *postín*. Es a dir, de salta-taulells que no salta i que no està al taulell. I com que de modistetes boniques n'hi ha a Barcelona per triar i per remenar, i de Blancos com aquest nostre, tan «fenòmeno» i tan «niño prodigio», no se'n troben així com així, vàrem deixar la petita i vàrem anar per fer feina.

Quan el vàrem trobar el volta-ven tres nenes «bien» i la mamà de les tres nenes. Ell, amb una peça de roba a les mans, amb aquella clàssica posició tan castissa d'abraçar-la amb el braç esquerre i amb la mà dreta estirar la roba, i masegar-la mentre en fan la propaganda, anava dient:

—*Esta ropa es el mejor «Crepé Georgette» que se fabrica. ¿Duración, «dico»?*

Bé: demanin!

—Lluís—vàrem insinuar nosaltres, una mica astorats de tanta roba.

—Ah! Ets tu, Bruixa? Què vols?

—Home, perdona. Fer-te una entrevista. Però et veig atrafegat i ja tornaré.

—Si esperes que les senyores em deixin, en tens per rato. Tinc molta sortida, Bruixa. Per qui és aquesta entrevista?

—Pel XUT!

—Pel XUT? Home, doncs què esperes? Senyores, perdo-

nin. *El amigo me va a hacer una entrevista para la prensa consiente. No se puede ser fenómeno per cap pela!*

Després de banyar-lo en la llum de vuit ulls posats un xic tendres, la senyora i les tres nenes «bien» es varen retirar discretament i jo vaig començar la meva tasca.

—Fa molt que jugues?

—Ui! Molt! Ara tinc vint-i-dos anys...

—Mira, noi—vaig dir-li:—si comences a dir «troles», plego!

—Bé, home; posa-hi vint-i-tres. Però ni un més. Si ho sapigués en Gamper!...

—Què?

—Diria que estic a la decadència. Els vol tendrets.

—Bé, digues; contesta: fa molt que jugues?

—Molt! De petit, petit. Jugar a futbol i vendre estampats... Potser no he fet res més!

—I de «fenòmeno», fa gaire que n'ets?

—Uns deu anys. Fa aquest temps, que en qualitat d'això vàreig anar a reforçar un tim dels «Hermanos Maristas», que es deia «Marist Sporting Club».

—Borrango!

—On vas començar a jugar?

—A l'«Espanyol»...

I al dir això, baixà el cap i es posà vermell.

—I per què te'n vas anar?

—Mira, Bruixa: això no m'ho preguntis.

—Carai, home! Doncs això és lo més interessant. Digues. Tens ocasió de reivindicar-te.

—Sí? Doncs vaig passar al «Barça» perquè em van assegurar que allà hi havia la glòria, el pervindre de la meua carrera, i fins el dels meus fills... I què no fa un pare pels fills que un dia pugui tenir?

—Es clar! I no voldries tornar a l'«Espanyol», ara? Sembla que...

I li piquem l'ullet amb aquell «salero».

—Home, veuràs. Qui sap, Mare de Déu! No es pot dir d'aquesta aigua no beuré ni d'aquest pot no sucaré...

—Es a dir, que tu *al tanto*, eh?

—No, no. Ara que els «fenòmenos» tenim tantes temptacions, tantes!... Ah, si tu sapiguessis! Es un patir! Mai estàs tranquil! Sempre penses que t'exploten i que a l'altra casa en treuries més!

—I a casa teva, ja et deixen jugar?

—Veuràs: quan era un «fenòmeno» de *menor cuantía*, el pare em clavava cada sumanta, que treia foc. Avui dia té una tranca per a clavar llenya als pallussos que em diuen coses lletges al camp.

—Ara sembla que ja no jugues tan brut... Per què?

—Jugo igual, saps? Però els meus admiradors del «Barça» diuen que sóc net, i com que són tants, ja n'he perdut la fama.

—Bé; doncs, gràcies, i demana, saps?

—Res, Bruixa: disposa. Torro a les meves senyores. Els hi estic encolomant un «saldo», que és una cosa més difícil que ficar un gol a en Zamora.

Ens vàrem estrènyer les mans i vaig sortir al carrer. La casualitat va fer coincidir la meua sortida amb la de la modisteta que havia seguit i la vaig acompanyar un ratet.

—Sap?—vaig dir jo, perquè avui això vesteix molt.—Vinc de veure a en Blanco. Som molt amics.

—Ah, sí? Doncs miri: ell va ésser qui em va vendre aquest corte. Es un xicot molt simpàtic. Ai! Una miqueta gravat, sap?, però té una caiguda d'ulls i un xut!...

LA SELECCIÓ DE GUIPUSCOA DESENCOLA L'EQUIP NACIONAL

Els seleccionadors de jugadors de futbol, que vénen a ésser com aquells subjectes que trien i remenen per les parades de llibres de *lance* una obra barata amb tal que sigui ben relligada, junt amb la *Federación Nacional*, han mogut un enrenou que amb seguretat portarà contingències.

Arribar al camp de futbol i quedar esglaiats presenciant el batibull aquell, fou tot u.

L'Alcàntara no havia comparegut, degut als exàmens; els de Guipúscoa no volien jugar, per estimar-se més fer-ho junts amb els seus, i els de Biscaia i Galícia no havien comparegut, per manca d'avís.

Els seleccionadors s'arrancaven els cabells nerviosament i pregaven a Déu els donés forces per a presenciar la *debàcle*.

El partit va començar en mig d'una cridòria eixordadora. Els locals atiaven els seus amb crits encoratjadors:

—¡A ese! ¡Vaciale un ojo!
¡Anda, Patricio, que le pongan muletas!...

Etc., etc.

Això restava forces als seleccionats. Tots ells són xicots obediènts i de bona pasta, que no estan fets amb *algaradas* d'aquesta mena.

En Samitier, que quan té el públic de la seva banda s'atreveix a totes les improvitzacions, amb aquella atmosfera es trobava cohibit com una nena de quinze anys.

En Piera fou el que més serà va aguantar els impropis de la

terrugada. Tant se li'n donava jugar de defensa, com d'extrem, com de refli; el cas era fer feina, i el xicot va fer-ne, i de valent.

Tot això és fora de to, car una ressenya d'aquesta faisó, després dels comentaris de tots aquests dies, no treu de cap apuro als nostres trempats llegidors. Però

—¿De què juga, vostè? De mig, de darrer, de «back»?...

—No, senyor, no. Jo, només jugo amb la meua dona... a l'escambrilla.

nosaltres, al començar aquesta... (diguin-ne el que vulguin), hem volgut que amb frases *veladas* per la *emoción*, s'assabentessin de que XUT! va enviar un redactor de *postin*, que porta barba, gasta ulleres i té una piga al bell mig del melic.

Aquest senyor, que és un lince en qüestions de periodisme de portiu i que està acabant una obra titulada *Roma futbolística*, o *el Imperio de la pelota*, tingué el bon encert d'obrir una enquesta relacionada amb el cas de la *Nacional*.

¿QUÉ OPINA USTED DE LO OCURRIDO EN GUIPÚZCOA?

Tots els seleccionadors i demés gent de l'olla deportiva, han respost de bon grat a aquesta pregunta. A continuació en reproduïm unes quantes:

«Como delegado de la Federación Nacional califico de incongruente lo acaecido en tierras norteñas. Yo que soy amigo de la verdad, de la pureza de sentimientos y de la corrección de formas, al darme cuenta de estas incompatibilidades, m'arremango i m'hi faig de cos.—Argüello.»

«Com que l'equip que jugava no era el nostre, no vull posar-me cap pedra al fetge.

»He dimitit amb la única intenció de què se'n parlés una mica.

A en Piera i en Sami, ja els portaré a passejar per l'estranger, en compensació del ridícol. —Cabot.»

«Jo no puc donar el meu parer mentre el senyor La Riva no m'ho digui.—Zamora.»

«Euskadi i garri urutia eruma belaus todi i berri mua.—Patricio.»

«Qui ho entengui, ho endevini; per mi, no s'hi cansin tant. Con tan plausible motivo, bailaremos un «can-can».

El corresponsal.»

No els sembla que, ben mirat, lo millor és pendre-s'ho a la fresca?

Doncs, si vostès ens ho permeten, ho deixarem córrer, i ja s'arreglaran com podran.

FABRICANT: JOSEP GERMA — SABADELL

Sibecas Germans

Fabricació especial de guants de boxa. EL MILLOR MATERIAL SPORTIU

Artbau, 35-Teléf. 5031 A.

ELS PARTIS DE DIUMENGE

SABADELL-EUROPA

Hi ha una dita catalana que diu: «A tants caps, tants barrets». A Sabadell ha sigut adobada amb motiu del partit de diumenge, d'aquesta mena: «A tantes mans, tants gaiatos».

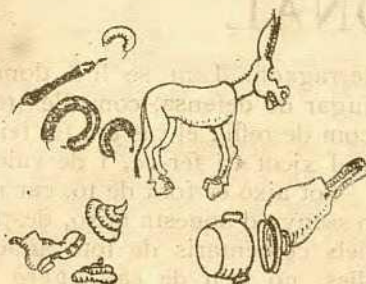
Aquelles pel·lícules de la *mano negra*, en les quals un infeliç enganyat per la filla del metge assassí i nigromàntic, s'escau a trobar-se en una *buhardilla* amb uns terribles emmascarats que traginen cabassos d'eines enverinades i pistoles amb bala enverinada, són moixigangues de careró al costat dels que ens trobàvem voltats de naturals del país del panyo.

Feia basarda esguardar entorn d'hom, car tot eren fesomies menaçadores, que volien expressar: «¡O guanyem, o sàlvase quien pueda!»

Parlar, doncs, d'un partit així i fer-se il·lusions d'usar paraules de tècnica immaculada com *half-backs*, *guigne*, *shoot*, *esco-re...*, és com salvar-se d'un naufragi amb un escuradents.

La primera part, els de l'«Europa» jugaren *viento en popa*, i això els donà un avantatge que saberen aprofitar.

En Pelaó deixava la pilota davant la porta i es quedava a l'expectativa: venia una ventada, l'Estruch s'ajeia a terra, mossegava els pals, movia els braços

Frases gràfiques que varen pronunciar-se en el transcurs del partit «Sabadell»-«Europa»

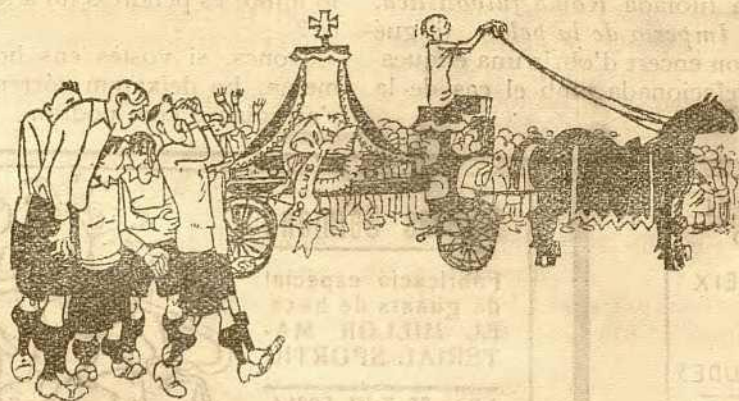
desesperadament, i la pilota, com un vaixell de vela, anclava a la xarxa, amb gran desesper dels locals.

En Cros, en Julià, en Pellicer, l'Alcàzar i l'Olivella, deixant-se d'individualismes, feren un joc pràctic, i, degut a això, guanyaren.

En Bordoy no el coneixiem; allò era una ampliació d'en Bordoy. Atrevit, serè, incommensurable, va parar pilotes de luxe. Es qüestió de regalar-li un braçalet com aquell d'en Zamora, abans no li facin denteta i s'inflí.

Dels jugadors del «Sabadell», no en parlarem, llevat d'en Tena. Aquest jugador pot apuntar-se'n quatre de fresques de part nostra, doncs el que va fer en acabar-se el partit, podia costar-li una costella de platino. Això no es fa.

L'Alcàzar va fer-nos avinent

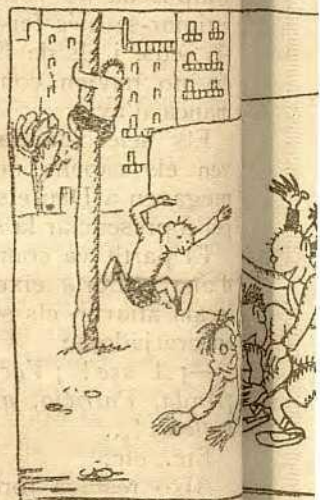
L'enterrament del futbol a Sabadell, després del desengany sofert

que en tots els partits que pendrà part, repartirà butifarra gratis a tots els *amics íntims*. L'Estruch ja sap de què li parlem.

Amb el resultat catastròfic de set a u, emprenguérem la retirada, que va ésser estratègica.

Quan passàvem pels carrers de

Això, que a primera vista ve «rugb» una pilota per-se l'en

Sabadell, la gent, senyalant-nos amb el dit, exclamava:

—Ganes! Mireu-los els de Barcelona! Ja han pogut! Ja us fumerem, ja, una altra vegada! Elis, elis, elis!...

Molt contents de poguer-ho contar, fem prec a la Providència de què el futbol no segueixi per la ruta empresa, car, d'ésser així, caldrà ésser *matón*, o bé *valiente*, per a presenciar els partits de campionat.

ESPANYOL-AVENÇ

L'«Espanyol» s'ha salvat d'a

nar al pot, amb el resultat favorable d'aquest partit.

Tots el vèiem ja amb els del grup B, que amb aquesta nova adquisició s'hauria convertit en el «Grupo Ojén».

Tanmateix, per fi, en Trabal va jugar amb els blanc-blaus.

ACCIONATS

vista de «rugby» és la lluita per arreplegar pilota des de l'entrada al camp

Fou el que millor ho féu de tot l'equip en pes.

La línia davantera de l'«Espanyol», malgrat ésser la línia de filòsofs de sempre, tingué moments de desvetllament, i, en mig de la sorpresa general, féu dos gols.

L'Alvarez, aquell home que sembla que jugui hipnotitzat, de tant en tant es revifava i tocava pilota, amb més resolució que altres vegades.

L'Elias, vermellet com sempre, repartia el joc molt encertadament.

En Canals i en Montesinos, braus com sempre i defensant la

SABADELL-EUROPA : ESPANYOL-AVENC JUPITER-TERRASSA : ESPANYA-BADALONA

L'«Espanyol» rebent els dos punts de mans de l'«Avenc»

JUPITER-TERRASSA

El partit de diumenge no semblava pas del grup B. Això de grup B no deu perdurar. Nosaltres proposem a la Federació que permeti anomenar-los els A-bis. Alguns jugadors d'edat se'n ressentiran; però, això rai: no hi fa res, si el cor és jove, que els anomenem A-bis.

El partit va finir amb un score de can misèria.

Pocs gols, molts crits, molts xiulets i tan encallats com abans.

Del «Júpiter» no podem fer excepcions, car tots els jugadors ho feren amb encert i buenos impulsos.

Del «Terrassa», en Munill i en Roig, de primera. Els demés, de segona. L'àrbitre, de tercera. I el públic, de ferrera.

LA CANÇÓ DEL REBRE

La canalla barcelonina que es va desplaçar al camp del veí Sabadell, va sortir del camp cantant la següent cançó:

Escarbat bum-bum,
quina pana, quina pana,
escarbat bum-bum,
quina pana: set a un!

A Sabadell hi va haver una de congestions cerebrals, que fa fredat.

ESPANYA-BADALONA

Que els ho havem de dir, que l'«Espanya» va perdre?

L'«Espanya» sempre perd.

Això és degut al color. Hi ha colors més soferts uns que altres.

Es debades tot quant hi fassin. Quan la Providència es posa de cul a la paret, no hi valen esforços.

Alabat sia Corpus!

Aspecte poc tranquil·litzador que oferia l'entrada al camp del «Sabadell»

Partido de entrenamiento en el que los "nacionales" reciben que es un contento

(PARTES RECIBIDOS EN NUESTROS APARATOS ESPECIALES, ENVIADOS POR NUESTRO CAMPECHANO Y CAMELÁNTICO CORRESPONSAL)

San Sebastián, 21, 2 tarde.— Gran gernación. Calcúlase diez mil almas. Los desalmados, no cuentan. Sale equipo nacional. Resulta saldo. Público, cabreadose.

3 tarde.— Comienza batuta. Elósegui hace de Zamora y Sansi, etc., de Careaga. Los ases atacan y Monjardín se esquitilla y marca. Estupefacción de todos y de él.

3'20.—Los medios Sami, Meana y Peña, medio higo, medio racimo. El as Zabala cae. Resulta el as de oros. Piera y Olaso son los pinxos.

3'25.—Vatua listo! En un corner que tira Echeveste con grapa, Patricio la mete. Las boinas se engrescan. Caballero, dice: «Caray!»

3'35.—Matamos la estonita que es un contento. René hace encaje con balón y la diña. Vallana pega como sindetikon.

3'45.—Pito del referé. Pitos a Ruete, que se siente de todos colores. El, impasible.

4'00.—Ya volvemos a la batuta. Dominan los donostiarras y el público se engresca. Echeveste, todo justo comenzado, la introduce. Sami reniega. Ruete arrufa nariz.

4'20.—Acosta suca y Elósegui no se ve de contento. Se le llama al Comité, sóminas. Ruete piensa en guillada.

4'40.—Urbina, de trascantón, encoloma el cuarto. Nacionales al pote. Ruete toca dos.

4'45.—Se acaba la mandanga. Equipo nacional metido pieses cubo. Brillado sólo Vallana, Pje-

ra y Olaso. También brillado Alcántara, Zamora y Careaga, por ausencia.

5.—Ruete, desaparecido. Sami le busca. Hervido hasta allí. Indícase equipo nacional, Mallorquí, Greenwell, Matas Masana (Tiago) y Arévalo.

BOXA

El senyor Anderson, aquell senyor que quan en Gaston, el seu fill, va començar la carrera, les empenia a bufetades amb el públic i era causa de què el sexe feble sofrís desmaís i atacs de nervis, s'ha posat a organitzar *matinées* de boxa amb la millor intenció del món, però amb el resultat més aclaparador que puguin imaginar-se.

Els que varem assistir al «Circ Palisse» estàvem encongits per la temença de què s'escapés un lleó, un tigre o bé una pantera salvaje, d'aquelles que hi ha pintades als cartells del vestíbul.

Aquest ha sigut el motiu de què el nostre esperit detallista i analitzador se n'anés a cànn Pistraus, amb el sofriment intern de pressentir les esgarriances d'una mossegada.

L'Urtasum petit va guanyar per desqualificació de l'Ortiz.

En Sergio va deixar en Vega en situació d'ésser l'heroi d'un altre «Relicario».

En Fabregat, fet un torbellino, va desconcertar en Català

amb les seves escomeses d'home primitiu, lo que va obligar a l'altre a tombar-s'hi.

En Gaston, que quan no porta aquell *bombín* és una persona seriosa, tingué un matí de boxejador de cartell. Allò era encaixar, bloquejar, esquivar i fer l'home!

L'Ortiz, amb aquella còrpora de *jamona* musculada, en el primer «round» semblava que volia menjar-s'ho tot. Ben aviat es va convèncer de què estava predestinat a fer l'ànec. En Gaston no va parar fins que el va posar de cos present.

A l'acabar, el públic va fer irrupció al «ring», i allò va convertir-se en una selva africana.

Els organitzadors haurien tingut un èxit gran, si en lloc d'utilitzar la policia, haguessin engegat les *fieras salvajes* que romanien tranquil·lament dintre de les quadres.

TALLA QUE TALLARAS...

D'una ressenya de *La Jornada*: «El àrbitro acertado, favoreciendo un poco a los propietarios del campo.»

El recomanem a la Federació.

De *La Jornada*, en un peu de gravat:

«La defensa del Sabadell, que a pesar del resultado del match, jugó admirablemente, rechazando un ataque de la línea delantera del Sabadell.»

I ara! Que es varen tornar bojos a Sabadell, a causa de l'emoció?

De *Gaceta Oficial de Arbitros*, en el seu article de presentació:

«...y si tan sólo de elevar el nivel moral de la opinión y el de la defensa de nuestra actuación en dos campos de futbol.»

D'això se'n diu filar prim. Dos camps de futbol? Quins?

TOTS ELS CAMPIONATS I PROVES ESPORTIVES DE TOTA MENA, SON CRONOMETRATS AMB ELS FAMOSOS

CRONOMETRES MARCA EL REGULADOR

Els millors, els més segurs i els preferits per tots els *sportmen* i gent elegant i refinada

JOIERIA I RELLOTGERIA «EL REGULADOR», D'EN JOAN BOIX, RAMBLA DE LES FLORS

(CANTONADA AL CARRER DEL CARME, DAVANT DE L'ESGLÉSIA DE RETLEM)

XUTS

En Zamora ha dit que, com que ell és de l'«Espanyol», i aquest no ha rebut l'ordre de la Federació, que ell no se'n va a jugar contra els francesos. Per això, i perquè té una recomanació d'una francesa del «Palace», que li ha dit que se'n deixés ficar dos. I és tan gran el compromís, que en Zamora no hi vol anar, perquè a ell no li agrada que l'hi fiquin.

En Piera va jugar de defensa en la ridícula exhibició que va preparar la federació *patent-Roskoff* per a les eliminatòries de jugadors per al match internacional amb França. D'això se'n diu fer l'indio, i amb perdó si-gui dit.

L'«Europa» ha trencat les relacions amb el «Barça». En Matas ja ha deixat el seu caràcter de sucursal. De primera empena ha publicat un manifest. ¡Es mi hombre!...

L'Alcàzar, a l'anar a Sabadell, anava cantant «El Relicario», que és lo més tràgic que coneixem. Flairava la sang. No la va veure, i al tornar venia moix i trist. Però, home, per Déu, no siguis així!... Això no et pot ésser bo!

En Lemmel és un xicot trem-pat i de la broma. Quan es dirigia al camp del «Sabadell» per arbitrar el partit de diumenge passat, i vegé que solament hi havia tres o quatre parelles de guàrdia civil, exclamà:

—Caram! Només aquesta for-

ça hi ha? Ai, la mare, com rebrem!!!

De retorn del camp de futbol, quan davallàvem pels carrers de Sabadell, dirigint-nos vers l'estació, la gent ens mirava encuriosida, àvidament, com estranyada del nostre bon humor.

Un dels nostres s'apropà a una dona i amb tota correcció demanà el motiu d'aquella curiositat.

—Escoltin: no ha perdut el «Sabadell»? — va inquirir, astorada.

—Sí, senyora; li hem fet set gols.

—Ai, Senyor! I no hi ha hagut desgràcies?

L'estranyesa era motivada de veure'ns tan trempats, quan ja resaven per la nostra ànima.

En Piera va jugar de defensa a l'equip nacional. En Cabot li va dir:

—Escolta, Piera: és qüestió de jugar de defensa. Fes-hi el que sàpigues.

—Està bé, senyor Cabot—respongué en Piera.— Però, quedem que anirem a passejar a l'estranger, eh?

En René no podrà jugar contra els francesos. Els francesos són els seus compatriotes.

En l'avenir, quan el futbol s'hagi estès a tot arreu i la selecció espanyola jugui amb la selecció filipina, l'Alcàntara deura romandre inactiu.

Sort que aleshores ja serà metge de plantilla del «Barcelona»!

L'Estruch està molt agraït de *La Jornada Deportiva*. Allò de què l'Alcàzar va portar-se incorrectament, ho troba molt imparcial.

En Tena també està engrescat de què li tapin el que va fer a en Bordoy.

Ja ho saben: en Bordoy és una mena d'Herodes i en Tena és un àngel.

S'ha d'ésser imparcial.

L'Elias es queixa. Amb l'organització de la vetllada de boxa que té anunciada, no s'entén de feina.

Ja ho diu ell:

—Amb tots aquests *cuentos*, no em queden més que vint-i-tres hores diàries per a menjar i dormir.

En Teixidor, el nostre Kama-loff, ha vençut el campió de Bèlgica.

No creguin que vagi guanyar per punts, no: va vèncer per quilos.

Els organitzadors del campionat de tennis del món en pistes cobertes, estan aclaparats.

Resulta que només vindrà en Nofre, en Pacatilla i en Torradeta.

Hi havia qui ja es feia la il·lusió de veure en Poincaré amb calces blanques i camisa escotada, lluitant amb la Raquel Meller.

Sempre és exposat llençar-se a fer averanys fantàstics.

Antigament hi havia una dita que deia: «Tots els extrems són dolents».

Tots, no. En Piera és un bon extrem.

PLA BOQUERIA, 6 (RAMBLA)
PLAÇA DE SANTA ANNA, 20
JAUME I, NUM. 17

SOMBRERERIA RIUS

TAPINERIA, 62
SANT PAU, NUM. 30
MAGATZEM GENERAL

PREUS DE FABRICA. — Venda directa de fàbrica al consumidor. La casa millor assortida. — Dipòsit de les millors marques: Borsalino, Christis, Stepsons, etc. — Al comprador que acrediti ésser soci del «Barcelona F. C.», se li abonarà el 5 per 100 dels ja reduïts preus de la casa.

En Cabot sopava a Guipúscoa en companyia d'en Piera i en Sami.

Al servir el pollastre i preguntant-li en Piera quina part preferia, respongué, posant els ulls en blanc:

—Ai! No hi ha res com l'ala dreta!

En Sami somrigué maliciosa-ment.

El senyor La Riva ha declarat que si la Federació no deixa jugar en Zamora en els partits de campiona d'enguany, el dit jugador no figurarà en cap selecció.

Després d'això, comencem a fer la maleta, car s'acosta la crema de convents i la repartidora.

En Garrobé es compara amb el general Prim.

Pateix una mica del deliri de grandeses.

—Que no ho sap? A Gibraltar varen expulsar-me del camp —ens diu, eixamplant el pit com si volgués xuclar tota l'atmosfera d'una glopada.—I a Múrcia em passejaren a coll-i-be lo mateix que un «torero».

Reservadament ens diu a cau d'orella, que si va sortir a coll-i-be fou degut a una trencadissa general d'ossamenta que li feren.

Es un tremendo en Garrobé!

Els del Comitè de selecció varen excusar en Montesinos d'entrenar, «perquè ja li coneixien el joc».

Ai, carai! I el d'en Sami no el coneixien?

En Zamora ha sortit al *Blanco y Negro* amb l'epígrafe d'*«español y españolista»*.

Som o no som castissos?

Els del «Nuremberg» porten a un «fenómeno» que es diu Trag. El dia de l'arribada a Barcelona, en Corbinos anà a rebre l'equip alemany, i en Gamper parlà amb els jugadors son idioma, deixant a l'Isidret a les capsas.

—Gamper!—digué en Corbinos.—Ja estic empipat! Presenti'm a aquests fulanos!

—No s'empipi, home!—respongué en Trag en correcte català.—Podreu parlar en català o en castellà, com vulgueu...

El tal Trag coneix, en efecte, ambdós idiomes.

Felicitem en Gamper. Tindrem suïssos a dojo. Els del «Servette» i els de la «Guilloise» han sigut convidats a donar un tomb.

En Nogareda vol aprendre el suís per a fer l'home.

Els de l'«Amateur», de Viena, troben el joc d'en Sami algo huraño.

Vet aquí una manera fina de dir les coses.

El senyor Salvà diu que els nostres jugadors són massa corridos.

I ara! No els coneix. Aquí te-

nen en Gràcia, que retira aviat els dies de partit. Encara no són les vuit!

En Montero, el referé de moda a Madrid, no para de viatjar com un turista amb quartos.

En Peris i en Colmenares diuen que no veuen els aventatges al professionalisme!

L'HORA DEL CORREU

Tortosi: Sí, home: les coses de Tortosa ens interessen molt. Pot enviar-ho.

Camandules: Que no té res més que fer? Resulta a ninot per cada deu minuts d'existència. Faci'n un, i que estigui bé.

El defensa d'un club etc.: Va el xut, però escurci el seudònim. I ara!

Pagerol: Escolti, estimat jove... *Alanta!*

Arnica: El xut aquest té la mateixa gràcia que un article de fons de l'A. B. C. Al cove.

Un europeista: Mercès, jove trempat. Però ja ho sabem.

Zamora XII: S'ha enfadat? Ai, Senyor, i quin geni! Doncs, miri: a nosaltres, taploca!

Llorito: Vostè és un tio, i dissimuli. Va tot. Envii més i demani, mentre no siguin quartos.

Sibarita, Llopinenc, Tarambanda, El noi tendre: Ja pedonaran tots quatre i un a un, però va al cove. Un altre dia, germanets.

Oreai: No podem complaure'l. Envii una altra cosa que sigui més curta.

Mikael: Aprofitem un xut, Mercès.

Ernuclap: Ja ho sabem. De totes maneres, li ho agraïm.

Casadó (Manlleu): Gràcies. L'hi publicuem. Vagi enviant.

Tota la correspondència dirigiu-la a l'Apartat de Correus número 925

IMPRENTA COSTA: CARRER NOU, 45.—BARCELONA

GRAN BAR PETIT-PICÓN

D'EN JOSEP CURBELLÀ

RONDA DE SANT ANTONI, NÚMERO 36

EL BAR PREFERIT DE TOT EL JOVENT ESPORTIU I BARRILAIRE. OBERT TOTA LA NIT. — APERITIUS I LICORS DE TOTES MARQUES

LA NACIONAL

AGUSTÍ PERIS

CARRER DE SANTA ANNA, NÚM. 21

ARTICLES PER A FUTBOL, BOXA, TENNIS, GOLF, ETC. LA CASA MÉS ASSUR- TIDA EN TOTA MENA D'ARTICLES D'ESPORTS I LA QUE TEN MÉS BARATO

GRAN CABARET "CAFÉ CATALAN"

RAMBLA DE SANTA MÒNICA, NÚM. 6

Lloc de reunió de la gent d'esport. El cabaret més elegant i el més divertit de Barcelona. Ball diàriament des de les 6 de la tarda a les 4 del matí. ORQUESTRA-JAZZ-BAND TORRES, el jazz-band del rei i el rei del jazz-band